

σεως, ὀσφυαλγίας, σπυρίλιδος, ψαμμιάσεως, δερμικών νοσημάτων κτλ., ἅτινα ἀπαριθμοῦσιν αἱ τῶν κατὰ καιροῦς ἰατρῶν τῶν λουτρῶν ἐκθέσεις.

Ὁ χρόνος ὁ κατάλληλος πρὸς χρῆσιν τῶν λουτρῶν τῆς Κύθου εἶνε συνήθως οἱ μῆνες ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου μέχρι Σεπτεμβρίου, πολλάκις καὶ μέχρι Ὀκτωβρίου, ἐὰν ὁ καιρὸς δὲν εἶνε ψυχρὸς· ὑπάρχουσι δὲ καὶ παραδείγματα ἰαθέντων διὰ τῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ καταστήματος καὶ τῶν λουτρῶν ἐκτελεῖται κατὰ κανονισμόν τοῦ διευθυντοῦ ἐγκριθέντα τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Ἰατροσυνοδίου τῷ 1873, ἐνθα διαγράφονται αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ ἰατροῦ διευθυντοῦ, τοῦ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ, τῶν ἀσθενῶν, τὰ τῶν λουτρῶν κτλ. Κατὰ τὸν κανονισμόν τοῦτον (ἄρθρ. 34) ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος ὀρίζει ἐκάστῳ τῶν ἀσθενῶν τὴν ὥραν τῆς λούσεως, τὴν διάρκειαν αὐτῆς, τὸν βαθμὸν τῆς θερμοκρασίας καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ λουτῆρος. Ἐπιβάλλεται δὲ πρὸς τούτοις ἡ ὑποχρέωσις (ἄρθρ. 4) νὰ χρηρηγῇ τὴν ἰατρικὴν αὐτοῦ συνδρομὴν πρὸς πάντα ἐπιβαλλόμενον αὐτὴν πάσχοντα, καὶ νὰ διατηρῇ ἐν τῷ καταστήματι τὰ ἀναγκαϊότερα φάρμακα, χειρουργικὰ ἐργαλεῖα καὶ πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς βοήθειαν τῶν πασχόντων.

Ἐν τῷ καταστήματι τῶν λουτρῶν ὑπάρχει καὶ τηλεγραφεῖον, λειτουργοῦν μόνον ἐν καιρῷ τῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν.

Ἡ μετάβασις εἰς τὰ λουτρά γίνεται ἐκ Πειραιῶς κατὰ πᾶσαν Παρασκευὴν, ἐκ Σύρου δὲ κατὰ πᾶσαν Τετάρτην. Ὁ πλοῦς δ' ἐκατέρωθεν καὶ ἡ ἀποβίβασις καὶ ἐπιβίβασις γίνονται πάντοτε τὴν ἡμέραν. Εἶνε δὲ ἡ τε ἐπιβίβασις καὶ ἀποβίβασις εὐκόλος καὶ εἰς αὐτοὺς ἔτι τοὺς παραλυτικούς, παρεχομένης προθύμως καὶ μετὰ δεξιότητος τῆς ὑπηρεσίας ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ καταστήματος καὶ τῶν λεμβούχων Κυθίνων.

Τροφὴν οἱ φοιτῶντες εὐρίσκουσιν ἄφθονον καὶ ἐλεγκτήν· οὐ μόνον δὲ οἱ ἐντὸς τοῦ καταστήματος τρώγοντες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκτὸς οἰκοῦντες, ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς δωματίοις, εὐρίσκουσι πᾶν τὸ χρειώδες.

Ἡ ἐν γένει δὲ διατριβὴ ἐν τοῖς λουτροῖς Κύθου δὲν εἶνε πλεκτικὴ, ὁπόταν μάλιστα ὑπάρχῃ μεγάλη συρροὴ φοιτητῶν, τὸ κλίμα εἶνε ὑγιεινὸν καὶ δροσερόν. Οἱ βουλούμενοι δὲ τῶν φοιτητῶν δύνανται νὰ ἐκδράμωσι καὶ μέχρι τῆς κομποπόλεως Κύθου, μίαν ὥραν ἀπεχούσης τῶν λουτρῶν, ἢ μέχρι τῆς ἐτέρας κομποπόλεως τῆς νήσου Σύλλακος, ἀποτελούσης ἴδιον δῆμον τὸν τῆς Δρουπίδος, ἀπεχούσης τῶν λουτρῶν 2 ὥρας 30.

Καθόλου δ' εἶπεν τὰ καταστήματα τῶν λουτρῶν τῆς Κύθου εἶνε τὸ μόνον ἐντελεῖς ὑδροθεραπευτικὸν κατάστημα τῆς Ἑλλάδος, πληροῦν κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τοὺς ὄρους, οὓς

ἀπαιτεῖ ἡ ἐπιστημονικὴ κατασκευὴ, συντήρησις καὶ χρῆσις τῶν τοιούτων ὑδροθεραπευτικῶν ἰδρυμάτων.

Α. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ.

Ἡ ἔφημερις ἐν Παρίσιος

Ἡ ἔφημερις, ὁ τύπος εἶναι σήμερον μεγάλη δύναμις ἐνεργείας, ῥήτωρ ἄμα καὶ τηλεγραφητής, χρονογράφος τὰ πάντα μανθάνων καὶ πανταχοῦ ὅπου εἰσδύει, αὐτὰ διακοινῶν, διὰ τῶν πολυαριθμῶν αὐτῆς ἀντιτύπων, ὡς διὰ μυρίων στομάτων.

Τί ἄρα γε θὰ ἦτο ὁ βίος τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων ἄνευ τῆς ἐφημερίδος; Προηγήθησαν περίοδοι πολιτισμοῦ, ἐκλιπόντος σήμερον, ἕως δὲ μάλιστα καὶ κρείττονος καὶ περιεργότερου, ἀλλ' ὅμως οὐδέποτε αἰὼν τοῦ χάριτος, δυνάμενος νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν ἡμέτερον· ὥστε ὀρθῶς λέγεται, ὅτι καλὸς περὶ τύπου νόμος εἶναι ζωτικὸν ζήτημα διὰ πᾶν ἔθνος, διότι ἡ ἐφημερις ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν ὑπάρξεως, εἶναι τὸ νοερὸν ὄξυγόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν, καίτοι περιέχον καὶ ἀτμίδας ὀξειδίου ἀνθρακος ἐνίοτε.

Ὅπως δὴποτε ὁ παρισινὸς ἀπορροφᾷ τὸν ἀέρα τοῦτον ἀσμένως, ἐπιθυμῶν ὅμως ἀείποτε ἰδέας ἐτοιμούς, μορφὰς πλήρεις καὶ τελείας, μωρίας ἐπιτερεπεῖς, ἔστω καὶ ἐξευρημέναις.

Οἱ λόγιοι ἐκεῖνοι, οἱ ἄνευ μονίμου στέγης, ἔχουσι πάντοτε ὥραν τινὰ ἀφιερωμένην εἰς τὰ ὀρεκτικὰ ποτὰ καὶ τὰς διαλέξεις, τὴν ὥραν τοῦ ἀψιφθίου, σημαίνουσαν ἀκριβῶς ὅταν οἱ διανομεῖς, φέροντες ἐπὶ κεφαλῆς στοιβάδας νεοτυπῶτων ἐφημερίδων, διατρίβωσι προπετῶς τοὺς διαβάτας. Ἡ ὥρα αὕτη, ὀνομαζομένη ὥρα τῆς ἐφημερίδος, εἶναι μία τῶν παρισινωτέρων ὡρῶν τοῦ παρισινοῦ βίου, εἶναι εἰδικὴ τις χρόνου στιγμή, ἐν ἣ οἱ Παρίσιοι λαμβάνουσιν ὄψιν ὅλων ἰδιόρρυθμον, ὄψιν ἐκτάτου κινήσεως. Τοιαύτη τις ὥρα φοβερᾶς κινήσεως ὑπάρχει καὶ ἐν Λονδίῳ, ὁπότε πᾶσαι αἱ ὁδοὶ τοῦ ἄστεος ὁμοιάζουσι μυρμηκίᾳ, ἢν διετάραξεν ἡ ἄκρα ῥάβδου διαβάτου τινός, ἡ ὥρα δὲ αὕτη εἶναι ἐνταῦθα ἡ ὥρα τοῦ ταχυδρομείου, καὶ οἱ διασχίζοντες τὸν λαὸν εἶναι παῖδες τραπεζικῶν ἢ ἐμπορικῶν οἴκων κρατούντες φακέλους ἐπιστολῶν καὶ εἰσορμῶντες διὰ μέσου τῶν ἄμαξων ταχεῖς ὡς οἱ ἵπποι.

Σημαίνει καὶ ἐν Παρίσιος ἡ ὥρα τοῦ ταχυδρομείου, ἀλλ' ὅμως ἐνταῦθα περιεργότερα, ὡς εἵπομεν, ἕως δὲ καὶ χαρακτηριστικώτερα εἶναι ἡ ὥρα τῆς ἐφημερίδος. Ὅποια πυρετώδης τότε συνώθησις καὶ ἐνεργείας ἐπαύξεσις πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν! Ὅποιος δὲ ἀγὼν διὰ τοῦ ἀγκῶνος, ἔστι δ' ὅτε καὶ διὰ τοῦ γρόνθου πέρειξ τῶν κιοσκίων, ὅπου πωλοῦνται αἱ ἐφημερίδες, ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν μεγάλων συμβεβηκότων πρὸς ἐπίτευξιν ἐνός φύλλου! Ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς κοιναῖς ἡμέραις ἀείποτε κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἡ ἀγορὰ παριστᾷ

χαρακτήρα ὅπως διάφορον τοῦ συνήθους· θὰ ἔλεγε τις, ὅτι δι' ἠλεκτρικῆς βλαστήσεως φύονται λευκὰ φύλλα ἐν ἀκαρεὶ ἐπὶ τῶν δακτύλων, ὅσα δι' ὄλου τοῦ ἔτους πράσινα φύλλα ἐπὶ τῶν δένδρων· φάκελλοι χάρτου ἔχοντος τυπογραφικῆς μελάνης ἐπισειβάζονται ἐντὸς τῶν κιοσκίων, καὶ οἱ μὲν πωληταὶ ἐξελίσσουσι καὶ ἀναδιπλοῦσι τὰς ἐφημερίδας, οἱ δὲ ἐκ τοῦ τυπογραφείου φέροντες αὐτάς, διατρέχοντες τὰ πεζοδρόμια, ἵστανται παρὰ τὴν θύραν ἐκάστου κιοσκίου, ὡς μετὰ ταῦτα δανάπτων τοὺς φανούς ἀπέναντι ἐκάστου στομίου φωταερίου. Τοῦτο δὲ γίνεται καὶ πρῶτ' καὶ ἐσπέρας.

Ἐν ὥρᾳ χειμῶνος κοιμῶνται εἰσέτι οἱ Παρισιοὶ, ὁπόταν πρὸ τῆς ἡμέρας, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωῆς, ἐξέρχονται τὰ φύλλα ἐκ τῶν πισστηρίων, καὶ ἐφημεριδοπῶλαι τῶν περιχώρων ἀναμένουσι βιγούντες εἴτε πρὸ τῶν θυρῶν τῶν τυπογραφείων εἴτε ἔξωθεν κεντρικοῦ τινος πωλητηρίου, τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἐφημερίδων, ὅπως κομίσωσι ταύτας εἰς τοὺς πελάτας αὐτῶν ἐγκαίρως, ὁ δὲ χειμέριος ἄρθρος βλέπει διερχομένας ἐπὶ τῶν παγερῶν ὁδῶν ἀμάξας κηπουρῶν, ἐν αἷς λαμβάνουσι θέσιν οἱ ἐφημεριδοπῶλαι οὗτοι, ἀποκομιζούσας οὕτω τυπωμένα γράμματα, ἧτοι τροφὰς τοῦ πνεύματος, εἰς τὰ περιχώρα, ἀροῦ πρῶτον ἐκόμισαν ἐκείθεν λαχανικὰ, ἧτοι τροφὰς τοῦ στομάχου, εἰς τὰ λαχανοπωλεῖα τῶν Παρισίων.

Καὶ τινες τῶν ἐφημεριδοπωλῶν τῶν ἀποκέντρων συνοικιῶν τῶν Παρισίων, ἔχοντες πωλητήρια εἰς τὰς ἄκρας τῶν προαστείων, προσέρχονται πρὸ τῆς ἡμέρας εἰς τὰ τυπογραφεῖα ἔνθα ἐκδίδονται αἱ ἐφημερίδες. Οἱ διανομαῖς λαμβάνοντες ὀγκώδεις φακέλλους τρέχουσι πρὸς διανομὴν εἰς τὰ κενὰ κιοσκία, ἐν οἷς ἀνοίγοντες διὰ κλειδῶν παρεισάγουσι στοιβάδας τῶν νεοτυπῶτων τούτων φύλλων, ἀκριβῶς ἀφ' ἧς ὥρας τῆς πρωῆς ὁ μὲν ἀρτοποιὸς ἐναποτίθει τὸν ἄρτον, ἡ δὲ γαλακτοπῶλις ἐγκαθίσταται μετ' ἐμπλέων κρατήρων εἰς τὴν ὁδὸν· ἐπιστρέφοντες δὲ βροχύτερον λαμβάνουσι αὐτόθεν τὸ ἀντίτιμον τῶν φακέλλων, δὲν ἐπανέρχονται δὲ εἰς τὸ κεντρικὸν αὐτῶν γραφεῖον, πρὶν πῶσι καὶ ἓνα ποιηράκι ρησικατά, καθὼς λέγουσι, διὰ τὴν ὑγίαν.

Υπάρχουσιν ὡς ἑγγύστα 1500 πωληταὶ ἐφημερίδων ἐν Παρισίοις, ὧν ὀλίγοι μὲν, οἱ νεοθρότεροι, ἔχουσιν εὐαριθμούς ἀγοραστὰς, ἔστι δ' ὅτε ἀγνοοῦσι καὶ τὴν ἐκδοσὶν ἐφημερίδων πολλῶν, ὀλίγον δὲ καὶ τὰς ὀρέξεις τοῦ κοινοῦ ἐννοοῦντες δὲν κερδίζουσι πλεῖστον τῶν δύο φράγκων καθ' ἐκάστην· ἀλλ' ὅμως πλεῖστοι ἄλλοι δραστηρίως καὶ νοημόνως ἐργαζόμενοι ἀπολαμβάνουσιν εἰκοσι μέχρις εἰκοσιπέντε φράγκων κέρδος ἡμερησίον, τινὲς δὲ μάλιστα, ὡς οἱ κατέχοντες τὰ κιοσκία κεντρικῶν τινῶν διόδων, καὶ μέχρι πεντήκοντα φράγκων· εἰς πολλὰ δὲ τῶν κιοσκίων τούτων ὁ πράγματι κύριος μόνον καθ' ὀρισμένην ὥραν ἐμφανίζεται, ἀφίνων εἰς τὴν θέσιν του γυναῖκα τινὰ

ἵνα ἐνεργῇ τὴν πώλησιν. Ἐκάστον κιοσκίον ἔχει ἰδίαν πελατεῖαν, τὸ δὲ περιεργότατον, ὅτι ἐν τῇ καθημερινῇ πωλήσει ὀλίγα τυχηρὰ παρουσιάζονται· διότι πανταχοῦ σχεδὸν μόνον οἱ τακτικοὶ λεγόμενοι συνδρομηταὶ ἀγοράζουσι καθ' ἐκάστην ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους εἴτε ἐξ ἀνάγκης εἴτε ἐκ συνήθειας διερχόμενοι, ἐπειδὴ ὁ Παρισινὸς εἶναι πιττότερος ἢ ὅσον νομίζεται εἰς τὴν ἀπαξ ὑπ' αὐτοῦ τηθηῖσιν αὐλακα.

Πάντες οὗτοι οἱ ἔμποροι πωλοῦσιν ἐντὸς ὀλίγων ὥρων τὰς καλὰς ἐφημερίδας, ἧτοι τὰς μάλλον τῶν ἄλλων ἀγοραζόμενας, καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ πώλησις ἀπὸ τῆς ἐβδόμης ὥρας τῆς πρωῆς μέχρι μεσημβρίας, καὶ ἀπὸ τῆς πέμπτης μέχρι τῆς ἐβδόμης τῆς ἐσπέρας. Ὅσοι δὲ ταχύτερον πωλοῦνται αἱ ἐφημερίδες, τόσον μικρότεροι στοιβάδες αὐτῶν εὐρίσκονται ἐκτεθειμένοι ἐπὶ τῶν θέσεων· ὥστε εὐκόλως καὶ ἀλανθᾶστως μάλιστα διαγινώσκεται ἐκ τοῦ ὄγκου τῶν διαφόρων στοιβάδων τίνων ἐφημερίδων πωλοῦνται πλεῖστον ἀντίτυπα.

Τῆς δὲ φυσιολογικῆς καταστάσεως τοῦ ἀγοραστοῦ, ἄ! πόσον ὠραία θὰ ἦτο ἐπιδείξιός τις περιγραφῆ! Εἶναι ἀγοραστής, ὅστις τακτικῶς, ἐν ὀρισμένη ὥρᾳ, προσερχόμενος εἰς τὴν θύραν τυπογραφείου τινὸς ἀγοράζει τὸ φύλλον ἔτι κάθυρον, μόνον δὲ τὸν ἀριθμὸν παρατηρήσας, ἀπέρχεται ἀρκούμενος, ὅτι ἔχει ἐν τῷ θυλακίῳ ἐφημερίδα πρῶτον· οὗτος εἶναι ὁ προγεύστης, ἧτοι τῶν πρῶτων ἐκδόσεων φίλος, καὶ μόλις τὴν ὀγδόην ὥραν, μετὰ τὸ ἐπιδόρπιον, ἴσως δὲ καὶ πολλὰκις τὴν ἐνδεκάτην κατακλινόμενος ἀναγινώσκει τὴν ἀπὸ πρωῆς ἀγορασθεῖσαν ἐφημερίδα, ἀείποτε ὅμως μετὰ τῆς ἀράτου ἡδονῆς, ὅτι αὐτὸς ἦψατο τοῦ φύλλου πρῶτος τῶν ἄλλων. Ἄλλος δὲ τις ἀγοραστής, ἐξ ἰδίας ῥοπῆς, ἀγοράζει μόνον ἐφημερίδα, ἧς συμμερίζεται τὰς ἰδέας ἢ ἀγαπᾷ τὸν τρόπον τῆς διατάξεως τῶν ἄρθρων, ἔστι δ' ὅτε καὶ τὸ τυπογραφεῖον ἔνθα ἐκδίδεται· ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ εὐρίσκει εὐκόλως ὅ,τι θέλη νὰ ἀναγνώσῃ, τὰ αὐτὰ δὲ κατὰ λέξιν πράγματα δὲν ἀρέσκειται ἀναγινώσκων ἐν ἄλλοις φύλλοις. Τούναντίον δὲ ἄλλος τις ἀγοραστής εὐχαριστεῖται παραβάλλον καὶ συγκρίνων τὰς διαφόρους γνώμας τῶν ἐφημερίδων, ὅπως κρίνη δριστηκῶς περὶ τοῦ πράγματος, καὶ διαφέρει κατὰ πολὺ τοῦ προγεύστου, εἶναι ἄπληστος καὶ ἀδηράγος ἀναγνώστης.

Κυρίως δὲ τὸ θέρος, ἐν τοῖς σταθμοῖς τοῦ σιδηροδρόμου, κατὰ τὴν ὥραν τῶν τελευταίων ἀμαξοστοιχιῶν, παρατηροῦνται αἱ διαφοραὶ αὗται.

— Δός μοι τὴν τάδε ἐφημερίδα! φωνάζει πνευστιῶν εἰς.

— Ἐπωλήθη. Θέλετε ἄλλην τινὰ, τὴν τάδε;

— Ὅχι! ποτὲ δὲν ἀναγινώσκω εἰμὴ ταύτην. Ἄλλος τις καταφθάνει.

— Δός μοι τὰς ἐφημερίδας τῆς ἐσπέρας.

— Ποίας;

— Ὅλας! ὅλας ὅσας ἔχεις.

Οὗτος δὲ, ὡς ὑπὸ ἀναγωνιστικῆς βουλίας κατεχόμενος, λαμβάνει καὶ συμπύσσει ταύτας, πληροὶ τὰ θυλάκιά του, καὶ οὕτω φεύγει ἔχων ὅσας ἐφημερίδας δὲν δύναται νὰ ἀναγνώσῃ.

Ἡ ἐφημερίς εἶναι βεβαίως τὴν σήμερον, καθὼς ἔλεγεν ἡ κυρία Σάνδη, ἡ μεγίστη τῶν διανοητικῶν καὶ κοινωνικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλ' ὅμως ὁ Βαλζάκ ἐν τῇ περιφήμῳ αὐτοῦ *Μεμορογραφία* περὶ τοῦ παρισινοῦ τύπου, μελέτη ὀλίγιστα γνωστῆ, ἣτις ἐδημοσιεύθη μετὰ μικρῶν γελοιογραφικῶν διὰ τοῦ περιουδικοῦ, ὅπερ ἔφερε τίτλον *Μεγάλη Πόλις*, λέγει ῥητῶς κατὰ τῶν συγχρόνων ἐφημεριδογράφων παρωρισμένος: «Ἀξίωμα: Ἐὰν ὁ τύπος δὲν ὑπῆρχε, περιττὴ θὰ ἦτο ἡ ἐφεύρεσις αὐτοῦ».

Κατ' αὐτὸν ὁ ἐφημεριδογράφος, ὁ κουφολόγος, ὁ νεολόγος, ὡς λέγει, εἶναι γένος φαρμακωρότερον τῆς ἐμπίδος, βεβαίως δὲ ὅτι ὁ Ἀβδούλ Καδὲρ ἔλεγε ποτε πρὸς τινὰ τῶν Γάλλων στρατηγῶν, ἐρωτῶντα τίνι τρόπῳ οἱ Ἀραβες ἐμάνθανον τὰς κινήσεις τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ: «Καὶ ὅμως κατασκόπων δὲν εἶχον χροσίαν, ἐπειδὴ τὰ πάντα ἀνεγίνωσκον εἰς τὰς γαλλικὰς ἐφημερίδας!» Αὕτη ἡ μόνη ἦτο κατὰ τὸν Βαλζάκ ἡ χρησιμότης τοῦ γένους τούτου τῶν λογίων, τῶν ἐφημεριδογράφων.

Καὶ ὅμως ἡ ἐνεστῶσα δύναμις τοῦ τύπου θὰ κατερέυσκε τὸν Βαλζάκ καὶ θὰ προσκάλει χαρμωσύνους παρ' αὐτοῦ κραυγὰς, ὅστις ἦτο μέγας φίλος τῆς ἰσχύος καὶ εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἐκσπενδονῆ τὴν διάνοιάν του εἰς τὰ τετραπέρατα: οὕτω βεβαίως καὶ περὶ Ναπολέοντος ἐν τῇ Ἀγία Ἐλένη, ὅτι ἐπληξέ τὸ μέτωπον, μαθὼν περὶ τῶν ἀτμοπλοίων τοῦ Φούλτωνος: διότι κατὰ τὸν Βαλζάκ καὶ ὁ τύπος εἶναι ἀτμοπλοῖον διαπορθεύσεως τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας: ὥστε καὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς ἀνθρωπίνης κομωδίας, παρορμώμενος ὑπὸ τῆς παντοδυναμίας τῆς ὑπερμεγέθους καὶ παμφάγου ταύτης μηχανῆς, τοῦ τύπου, ἐὰν ἔζη σήμερον, βεβαίως θὰ ἐγίνετο δημοσιογράφος, σατυριστῆς, ἐπικριτῆς. . .

Τίς κυβερνᾷ σήμερον; ἡ κοινὴ γνώμη. Τί δὲ τὸ ὄργανον τῆς κοινῆς γνώμης; ἡ ἐφημερίς. Τόπον εἰς τὴν ἐφημερίδα, διότι εἰς αὐτὴν ἀνήκει ὁ λόγος. Αὕτη λειοτριβεῖ καὶ κοσκινίζει τὰ ζητήματα πᾶν οὐδὲ τὸ βῆμα καλήσῃ αὕτη εἶναι ὁ πρόδρομος καὶ ὁ πρόσκοπος πάσης συζητήσεως: περὶ παντὸς ζητήματος αὕτη πρώτη φέρει τὰ ἐπιχειρήματα αὐτῆς, πάντες δὲ οἱ νόμοι διατυπῶνται πρῶτον ὑπ' αὐτῆς, καὶ ἔπειτα ψηφίζονται ἐν τῇ Βουλῇ.

Ἄλλοτε αἱ ἐφημερίδες δὲν ἦσαν ὁποῖα τὴν σήμερον: διότι βεβαίως πολὺ ἀπέχουσι τὰ πρὸ ἐ-

κατὸν ἐτῶν εἰς μέγεθος παλάμης φυλλάκια τῆς *Μυστικῆς Ἀλληλογραφίας*, καὶ ἡ εἰς μέγεθος περιγύρου πύλου ἐκδιδομένη τότε «Ἐφημερίς τῶν Παρισίων» ἀπὸ τῶν νῦν μεγάλων ἐφημερίδων, αἵτινες συνδεόμεναι διὰ τηλεγραφικῶν συρμάτων καὶ τηλεφῶνων — περὶ ταχυδρομικῶν περιστρωῶν δὲν λέγομεν τίποτε — μετὰ τῶν κοινοβουλιῶν, μεταβιβάζουσιν εἰς ἐν μόνον αὐτῶν φύλλον εἰδήσεις ἐξ ὅλου τοῦ κόσμου. Ἄλλοτε ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς αὐλῆς, τῆς πόλεως, περὶ τῶν φιλοσόφων ἢ χορευτριῶν ἀπετέλουσαν ὅλον τὸ περιεχόμενον τῆς ἐφημερίδος, ἐνθ' σήμερον γίνεται λόγος περὶ πάντων, καὶ ὅμως δὲν λέγονται τὰ πάντα, οὐδὲ φαίνονται ἐπαρκῆ τὰ γραφόμενα: σήμερον ὁ τύπος κατέστη φοβερὸν ἐργαστήριον πληροφοριῶν, ἰδεῶν, εἰδήσεων, *λογόμυλος* ἀλέθων τὸ καθημερινὸν γέννημα, τὸν σίτον καὶ τὴν αἶσαν, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν μυλωθρὸν αὐτόν.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ]

Δ**

ΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ ΕΝ ΒΙΕΝΝῃ

Σύνγραμμα καὶ τέλος: ἰδί σελ. 436.

Γ'

Ὁ δολοφόνος Χάκλερ. — Ἡ Βιέννα τῇ 6 π. μ. — Ἡ αὐλὴ τῶν πτωμάτων. — Προπαρασκευαί θανάτου. — Ὁ Χάκλερ ἐν τῇ ἀγχόνῃ.

Ὁ Χάκλερ εἶχε δολοφονήσει τὴν μητέρα του! Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν τῆς ἐπισκέψέας μου ἔλαθον εἰδικὸν εἰσιτήριον ὅπως παραστῶ κατὰ τὴν ἀπαγχόνισιν τοῦ κακούργου τὴν ἐπιούσαν τὸ πρῶτ. Ἔθεσα τοὺς δείκτας τοῦ ἐξυπνητηρίου μου εἰς τὴν 5 π. μ., ἀλλ' ἐξύπνησα πολὺ ἐνωρίτερον. Διαλογιζόμενος ὅτι ἐμελλον νὰ παρασταθῶ μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸν θάνατον ἀνθρώπου, ἠσθάνομην τὴν κεφαλὴν μου συνταρασσομένην: συνεσφιγμένην δὲ ἔχων τὴν καρδίαν κατέβην ἀκούσας ἰσταμένην παρὰ τῇ θύρᾳ μου τὴν ἀμαξάν, ἣν ἀφ' ἐσπέρας εἶχον μισθώσει. Ὅταν ὁ θάνατος διέρχεται τόσον πλησίον σου, ἡ παγερὰ ἀναπνοή του σοὶ ἐμποιεῖ φρίκην.

— Εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Ἄλσερ, εἶπον εἰς τὸν ἀμαξηλάτην ῥιπτόμενος εἰς τινὰ γωνίαν τῆς ἀμάξης.

Διήλομεν ἔμπροσθεν τῆς μητροπόλεως, ἣτις ὠμοίαζε πρὸς μέλανα βράχον πελώριον ὑπερκειμενον τῆς πόλεως. Ἡ διαφανὴς πλάξ ἐνὸς τῶν ὠρολογίων αὐτῆς ἐδείκνυε τὴν ἕκτην ὥραν. Φανοί τινες τοῦ φωταερίου ἀνημμένοι ἔτι διέσχον λάμπει: ἐρυθρὰς, ὁμοίας πρὸς αἵματηρὰ δάκρυα, ἐπὶ τοῦ πυκνοῦ καὶ βαρέος μανδύου τῆς νυκτὸς συρομένου ἔτι κατὰ γῆς. Ἡ πόλις εἶχεν ὄψιν σκυθρωπὴν καὶ ζοφερὰν ἐν τῇ νεκρικῇ αὐτῆς σιγῇ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους, ὅπερ ἐκάλυπτε πᾶσαν γωνίαν καὶ πᾶν κοίλωμα ὡς καπνὸς ἢ πυκνὴ ὀμίχλη. Ἐν ποσούτῳ σιγῇ διέτρεχον κατὰ μῆκος τῶν οἰκιῶν ἀψορητῆ ὡς ἀπέραντος σειρὰ φασμάτων ἐκ διαλειμμάτων ἐξαφανιζομένη ἐν τῷ σκό-